

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200205
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200205.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu I., so sídlom M., zastúpeného advokátskou kanceláriou Benčík & Partners, s. r. o., so sídlom v Prešove, Františkánske námestie 4, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/21157-126991/2011/999541-r z 13. decembra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/23/2012-45 z 24. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/23/2012-45 z 24. októbra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/223/21157-126991/2011/999541-r z 13. decembra 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Veľké Kapušany č. 741/230/7061/11/Ber z 10. augusta 2011, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2007 v sume 2.378,04 eura.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že uviedol, že žaloba nie je dôvodná z dôvodu, že medzi žalobné dôvody v článku III. žaloby bod 1 uviedol, že žalobca v odvolaní vytkol daňovému úradu, že v dodatočnom daňovom výmere nedostatočne identifikoval daňový subjekt, v dobe 3 správca dane prekvalifikoval podnikateľskú činnosť daňového subjektu na závislú činnosť vo vzťahu medzi spoločnosťou VSAT CZECH, s. r. o. Břeclav a daňovým subjektom ako konateľom. V bode 4 žalobca uviedol, že daňový úrad nevykonan návrh na doplnenie dokazovania, podľa ktorého mal žalobca aktivizovať medzinárodnú výmenu informácií a cestou dožiadaného finančného úradu v Břeclavi vypočítať ako svedkov troch aktuálnych spoločníkov a konateľov spoločnosti VSAT CZECH, s. r. o.. Daňový úrad nevykonan ani druhý dôkaz a nevypočul ako svedkov vtedajších slovenských

zamestnancov uvedenej spoločnosti, pričom žalobca prízvukoval, že predmetná vec prebehla daňovým konaním už po druhý raz. Správca dane podľa názoru žalobcu postupoval v rozpore s ustanovením § 68 zákona o správe daní. Ak správca dane prekvalifikoval príjmy z podnikania na príjmy zo závislej činnosti, mal daň zo závislej činnosti predpísať platiteľovi dane, teda spoločnosti VSAT CZECH, s. r. o.. Poukázal tiež na rozdiel, ktorý bol zistený pri opakovanej daňovej kontrole, keď žalobcovi bola vyrubená daň vyššia o 395,60 eura.

K týmto žalobným námietkam žalobcu krajský súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a to s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 115/03 a č. III. ÚS 119/03. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že správca dane správne prijal právny záver, pokiaľ ide o závislú činnosť žalobcu, aj keď túto činnosť vykonával sprostredkovane pre obchodnú spoločnosť s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 písm. b/ zákona č. 595/2003 Z. z. o správe daní. Uviedol, že každý príjem žalobcu v tomto prípade, ktorý nadobudol za rok 2007, bol príjmom vyplývajúcim z činnosti českej obchodnej spoločnosti, preto aj výdavky mohli byť vynaložené len na činnosť spoločnosti s ručením obmedzeným. Krajský súd nesúhlasil ani so žalobnými námietkami, ktoré žalobca uviedol v žalobe, týkajúce sa dokazovania, na základe vykonanej opakovanej daňovej kontroly, a to preto, že správca dane podrobne špecifikoval daň z príjmov fyzickej osoby za kontrolované zdaňovacie obdobie, uviedol podrobne, ktoré faktúry boli predmetom kontroly a dôkazom na posúdenie skutkového stavu bolo aj podanie daňového subjektu vo forme na výzvu daňového úrazu z 16. mája 2011. Krajský súd vyslovil, že je toho názoru, že navrhované dôkazy by nemali podstatný vplyv na dopad a zistenie skutkového stavu pre výsledok daňového konania a stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že posudzované príjmy daňového subjektu neplynuli z individuálnej podnikateľskej činnosti, alebo boli dosiahnuté z činnosti vykonávanej pre spoločnosť VSAT CZECH, s. r. o., ktorej bol daňový subjekt konateľom. Okrem toho výdavky, ktoré žalobca uvádzal v daňovej kontrole, boli znížené aj podľa ustanovenia § 211 ods. 1 zákona o dani z príjmov, a to preto, že vynaloženie týchto výdavkov nebolo dostatočne preukázané.

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd uviedol, že správca dane správne konštatoval, keď podnikanie podľa § 2 Obchodného zákonníka kvalifikoval u žalobcu ako sústavnú činnosť vykonávanú samostatne podnikateľom, vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Poukázal však na to, že žalovaný (správne malo byť žalobca/ spočívalo v poradenskej činnosti, respektíve v intenciách manažérskej zmluvy, nevykonával pre seba ako fyzická osoba, ale túto činnosť vykonával ako závislú pre obchodnú spoločnosť VSAT CZECH, s. r. o..

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie.

Namietal, že jeho primárnou námietkou je, že žalovaný prekvalifikoval príjmy z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti za rok 2007 na príjmy zo závislej činnosti determinované vzťahom zamestnávateľ/zamestnanec. Rovnaký záver prijal aj krajský súd na strane 7 rozsudku. Podľa názoru žalobcu správca dane neoprávnene zasiahol do zásady zmluvnej autonómie a nerešpektoval platnú obchodno-záväzkovú zmluvu medzi českou obchodnou spoločnosťou VSAT CZECH, s. r. o. Břeclav a žalobcom. Žalobca namietal, že žalovaný si dostatočne neuvedomil právne mantinely obidvoch statusov odvolateľa ako daňového subjektu. Uviedol, že v danom prípade išlo o dvojkoľajnosť vzťahov, ktoré treba striktné odlišovať a ktoré sú vzájomne autonómne. V prvom rade išlo o vzťah obchodnej spoločnosti a jej konateľa ako štatutárneho orgánu, kedy možno pripustiť punc závislej činnosti. Konateľ potom vystupuje ako štatutárny orgán v mene n spoločnosti, vykonáva jej obchodné vedenie, z pozície zamestnávateľa vystupuje vo vzťahu k zamestnancom spoločnosti, podpisuje zmluvy a je zodpovedný za

vedenie účtovníctva spoločnosti. Pripustil, že je pravdou, že aj tento vzťah je regulovaný obchodným právom, pretože podľa § 66 ods. 3 Obchodného zákonníka sa medzi spoločnosťou a konateľom uzatvára zmluva o výkone funkcie konateľa, ktorá je obdobou mandátnej zmluvy. V danom prípade bol však žalobca odmeňovaný nie ako konateľ spoločnosti na základe zmluvy o výkone funkcie konateľa, ale ako podnikateľský subjekt na základe manažérskej zmluvy z 08. septembra 2006. Poukazoval na to, že je pritom irelevantné, že žalobca bol aj konateľom spoločnosti. Podnikateľská činnosť spočíva najmä v nakontrahovaní nových zákazníkov - užívateľov satelitných prijímačov. V tomto prípade išlo o druhú striktné oddelenú koľaj spomínanej dvojkoľajnosti vzťahov, ktorá je ovládaná Obchodným zákonníkom a zásadou zmluvnej autonómie. Ide o dodávateľsko-odberateľskú zmluvu, v rámci ktorej žalobca ako dodávateľ vykonával sprostredkovateľskú činnosť pre spoločnosť VSAT CZECH, s. r. o. ako odberateľa. Nie je preto možné prelínať funkciu konateľa v spoločnosti s postavením manažéra.

Ďalej žalobca namietal aj argumentáciu krajského súdu na strane 8 rozsudku, že správca dane sa nedotkol ustanovenia § 68 zákona o správe daní, v zmysle ktorého ako platiteľ dane nezrazí alebo nevyberie daň z príjmov zo závislej činnosti zamestnancovi, je správca dane oprávnený predpísať daň z príjmov zo závislej činnosti platiteľovi dane na priame platenie. Podľa názoru žalobcu mal správca dane citované ustanovenie v praxi aplikovať a daň z príjmov zo závislej činnosti predpísať priami platiteľovi dane, teda spoločnosti VSAT CZECH, s. r. o. a nie žalobcovi.

Taktiež žalobca namietal aj názor krajského súdu, že dôkazy navrhované žalobcom v daňovom konaní nemajú podstatný vplyv na dopad a zistenie skutkového stavu. Na druhej strane krajský súd akceptoval argumentáciu žalovaného, že žalobca dostatočne nepreukázal výdavky na ubytovanie, notárske poradenstvo, opravu firemného motorového vozidla, právne konzultácie a poštovné. Práve navrhované dôkazy (výsluch svedkov/ mali preukázať realitu a ekonomickú opodstatnenosť vynaloženia týchto výdavkov. Tým, že správca dane navrhované dôkazy odmietol vykonať, došlo k čiastočnému prenosu dôkazného bremena v daňovom konaní aj na správcu dane. Žalobca poukazoval na to, že predmetná vec prebehla daňovým konaním už po druhý raz. Žalovaný v predchádzajúcom daňovom konaní dodatočný platobný výmer zo 07. augusta 2010 zrušilo a zaviazalo správcu dane, aby doplnil dokazovanie za účelom čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu veci, pričom správca dane mal preveriť súvislosti, ktoré vyplývajú z doterajších zistení tak, aby zistený skutkový stav bol nespochybniteľným podkladom pre právny záver vo veci. Žalobca zastáva názor, že žalovaný postupoval v rozpore s ustanovením § 29 ods. 2 zákona o správe daní, a že dôkazné bremeno nemožno vykladať jednostranne a izolovane tak, že zaťažuje výlučne žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽ/88-89/98 z 28. januára 1999.

Žalobca namietal tiež neuznanie cestovných náhrad vyplývajúcich z pracovných ciest, keď správcovi dane predložil dôkazy, že pracovné cesty evidované v knihe jász boli vykonané za účelom dosiahnutia príjmov. Taktiež namietal, že neobstojí ani argumentácia krajského súdu, podľa ktorej žalobca nevykonával podnikanie v intenciách manažérskej zmluvy, ale vykonával de facto závislú činnosť pre obchodnú spoločnosť VSAT CZECH, s. r. o.. Na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že maj jedného obchodného partnera, a to obchodnú spoločnosť VSAT CZECH, s. r. o., keďže zákon takýto model obchodnej spolupráce nezakazuje. Pokiaľ ide o dodržanie podmienok manažérskej zmluvy, tieto vo väčšine prípadov platili. Avšak výkon podnikateľskej činnosti v praxi, v takom dynamicky sa rozvíjajúcom predmete podnikania ako je poskytovanie digitálnych televíznych služieb a inštalovanie satelitných prijímačov, mohol mať v niektorých prípadoch za následok voľnejšiu aplikáciu klauzúl zmluvy v zmysle zásady zmluvnej autonómie, čiže zmluvnej voľnosti. Poukazoval na ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa prejav vôle vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby. Prejav vôle účastníkov zmluvy je preto rozhodujúci pri jeho posudzovaní.

Žalobca sa nestotožňuje ani s názorom krajského súdu uvedeným na strane 9 rozsudku, podľa ktorého len na základe závislej činnosti je možné dosahovať príjmy zo závislej činnosti, a preto správca dane správne usúdil, že výkon funkcie konateľa, ktorá sa prelína s funkciou manažéra podľa manažérskej zmluvy je závislou činnosťou. Podľa názoru žalobcu tento názor neobstojí. V praxi existujú spoločnosti, ktoré dosahujú obrát rádovo niekoľko miliónov eur a nemajú žiadneho zamestnanca v pracovnom pomere. Takéto obchodné spoločnosti podnikajú na princípe subdodávateľsky orientovaného podnikateľského modelu, teda činnosti, ktoré ad hoc potrebujú, tie si objednávajú u externého subdodávateľa.

Žalobca ďalej namietal, že krajský súd pri vyhlásení rozsudku tvrdil, že v daňovom konaní správca dane

vydal „dodatočný daňový platobný rozkaz“ a že žalobca poberal príjem „z podnikateľskej závislej činnosti“. Tento prednes súdu svedčí o neznalosti daňovej problematiky, pretože správca dane vydáva v daňovom konaní dodatočný platobný výmer a súd v súdnom konaní platobný rozkaz, pričom kombinácia týchto dvoch termínov je neprípustná. Podobne fyzická osoba je daňovníkom dane z príjmov zo závislej činnosti alebo z príjmov z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti, pričom uvedenie hybridného názvu zo strany súdu rovnako nesvedčí o preukaznosti a kvalifikovanom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Súčasne žalobca v žalobe žiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Krajský súd sa pred vzdaním rozsudku týmto návrhom vôbec nezaoberal a až po vyhlásení rozsudku na pojednávaní vyhlásil, že návrhu nevyhovel. Podľa názoru žalobcu sa krajský súd dopustil procesného pochybenia ustanovenia § 250c ods. 1 OSP.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 21. januára 2013, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil.

Uviedol, že tvrdenie žalobcu o dvojkoľajnosti vzťahov, pokiaľ ide o postavenie žalobcu ako konateľa spoločnosti VSAT CZECH, s. r. o. Břeclav a jej manažéra je neopodstatnená. Z obsahu jednotlivých ustanovení manažérskej zmluvy vyplýva, že hlavnou úlohou manažéra bolo u menovanej spoločnosti vykonávať funkciu konateľa ako štatutárneho orgánu, pri plnení úloh v súvislosti s obchodným vedením spoločnosti, ktoré majú charakter závislej činnosti. Túto skutočnosť potvrdzuje odsek III. bod 2 zmluvy. Skutočnosť, že žalobca bol v roku 2007 podnikateľom - fyzickou osobou, mal pridelené IČO, daňové identifikačné číslo a bol daňovníkom dane z príjmov fyzickej osoby ešte neznamená, že nemohol poberať príjmy zo závislej činnosti. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že prejav vôle účastníkov zmluvy je rozhodujúci pri posudzovaní právneho zmluvného vzťahu, žalovaný poukazuje na to, že v tomto prípade žalobca, ako aj spoločnosti VSAT CZECH, s. r. o. prejavili vôľu uzatvoriť manažérsku zmluvu, ktorej obsah mal znaky závislej činnosti a tejto skutočnosti tiež zodpovedalo správanie sa účastníkov tohto právneho vzťahu.

Ďalej žalovaný uviedol, že v prípade žalobcu ide o daňovníka s neobmedzenou daňovou povinnosťou (trvalý pobyt na území Slovenskej republiky), čo znamená, že predmetom dane sú u neho príjmy plynúce zo zdrojov na území Slovenskej republiky, ako aj príjmy vyplatené spoločnosťou VSAT CZECH, s. r. o. Břeclav (zdroj Česká republika). Z uvedeného vyplýva, že za uhradenie dane je zodpovedný žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené, a že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246 ods. 1 vety prvej OSP).

V písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách „V mene Slovenskej republiky“ uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia (§ 157 ods. 1 OSP).

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí,

ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 OSP).

Citované zákonné ustanovenia je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Požiadavky na spravodlivý proces a odôvodnenie rozhodnutí podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ako „ústava“) sa zásadne vzťahujú aj na správne súdnictvo realizujúce čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP).“ (viď rozhodnutie IV. ÚS 115/03).

Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (takýto záver vyplýva aj z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. III. ÚS 909/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutia správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď s ohľadom na judikatúru tohto súdu netreba zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu, a nie len odkazovať na predchádzajúce rozhodnutia správnych orgánov.

V predmetnej veci krajský súd, ako súd prvého stupňa, konal a rozhodoval o žalobe žalobcu na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/223/21157-126991/2011/999541-r z 13. decembra 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Veľké Kapušany č. 741/230/7061/11/Ber z 10. augusta 2011, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona o správe daní vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2007 v sume 2.378,04 eura.

V prejednávanom prípade sa podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami (prakticky sa nevysporiadal vôbec), ktoré uplatnil žalobca v žalobe, dokonca na ne v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nereagoval, stotožniac sa iba s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Takýmto postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ krajský súd poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 115/03 a III. ÚS 119/03, z ktorých vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, najvyšší súd uvádza, že v danom prípade krajský súd citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky správne nepochopil. Uvedené rozhodnutia Ústavného súdu

Slovenskej republiky v žiadnom prípade neznameniajú, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodní „maximálne stručne“ konštatovaním, že sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom žalovaného. V danom prípade odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu vyznieva „chaoticky“ a v niektorých častiach aj protirečivo, keď sa krajský súd v odôvodnení rozsudku obmedzil len na zopakovanie dôvodov žaloby, ktorú prakticky opísal a tiež na zopakovanie vyjadrenia žalovaného, bez toho, aby uviedol akúkoľvek právnu argumentáciu a svoje úvahy z ktorých pri rozhodovaní vychádzal. Napokon najvyššiemu súdu nedá, aby nekonštatoval, že rozsudok krajského súdu nie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

Keďže v prejednávanej veci nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri uzatváraní záveru a skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu, resp. prečo považuje jeho námietky za neopodstatnené, treba považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že bol vydaný spôsobom, ktorý by zabezpečil ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Za tohto stavu vo veci by bolo predčasné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujímal stanovisko k námietkam odvolania ohľadne rozhodnutia, čo do merita veci.

V novom rozhodnutí bude povinnosťou krajského súdu postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu, t. j. vysporiadať sa dôsledne so všetkými námietkami žaloby.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c OSP).

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 250l ods. 2 OSP a s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.